



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. L.**, zast. Mgr. Bohdanou Hejdukovou, advokátkou, se sídlem Praha 8, Křížíkova 16, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2004, č. j. 26 Ca 228/99 – 119,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni žalobce Mgr. Bohdaně Hejdukové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 325 Kč, která jí bude vyplacena Nejvyšším správním soudem, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odměna advokátky JUDr. Heleny Teissingové **se přiznává** částkou 975 Kč, která bude vyplacena advokátce Mgr. Bohdaně Hejdukové ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 8. 1999, č. X, odňala Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) žalobci (dále též „stěžovateli“) plný invalidní důchod podle ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ode dne 1. 9. 1999 s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen OSSZ) ve Vyškově ze dne 16. 7. 1999 je stěžovatel již pouze částečně invalidní. Dalším rozhodnutím žalované ze dne 7. 9. 1999, č. X, byl stěžovateli přiznán částečný invalidní

důchod podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. a Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Slovenskou republikou ve výši 4105 Kč měsíčně ode dne 1. 9. 1999.

Proti rozhodnutí o odnětí plného invalidního důchodu podal stěžovatel včas opravný prostředek, v němž především namítal, že jeho zdravotní stav se postupně zhoršuje a žádal o prošetření zdravotního stavu. Zdůrazňoval, že posudkovou komisí sociálního zabezpečení S. P. pobočka Bratislava – okolí ze dne 20. 5. 1999 se sídlem v Malackách, byl uznán nadále plně invalidní podle § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2000, č. j. 26 Ca 228/99 – 58, opravnému prostředku nevyhověl a přezkoumávané rozhodnutí potvrdil, vycházející z výpovědi stěžovatele jako účastníka řízení a především z obsahu posudků Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen MPSV) pracoviště v Brně, ze dne 14. 12. 1999 a 14. 6. 2002, z nichž zjistil, že rozhodujícím zdravotním postižením stěžovatele je onemocnění páteře (chronický celopátevní algický syndrom s projevy pravostranného lumboischiadického syndromu, s iritační radikulopatií L5, S1 vpravo při degenerativních změnách páteře), které posudková komise zařadila v příloze č. 2, vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění vyhlášky č. 157/1997 Sb., pod kapitolu XV., oddíl E, položku 3, písm. c) a stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti odpovídající tomuto onemocnění na 50 %. Tuto hodnotu zvýšila dále podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky o dalších 10 % pro organický psychosyndrom středně těžkého stupně, takže celkovou míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila na 60 %. Uvedený soud vycházel též z posudku Posudkové komise MPSV, pracoviště v Ostravě ze dne 25. 10. 2000, která shodně s předchozí komisí hodnotila jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele bolestivý syndrom páteře, s občasnými kořenovými příznaky L5, S1 bez jakýchkoliv poruch svěračů a shodně jej rovněž podřadila pod výše již uvedenou položku přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., avšak stanovila procentní pokles soustavné výdělečné činnosti stěžovatele jen na 50 %. Při stejném zařazení dominantního zdravotního postižení označila závěr Posudkové komise MPSV v Brně za nadhodnocený, protože funkční nálezy na páteři popsány neurologem a zjištěný přešetřením přímo v komisi nesplňoval podle ní kritéria zde uvedená, když v rámci vyhláškou uvedeného rozmezí míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti odpovídaly vertebrogenní potíže stěžovatele pouze dolní hranici poklesu, tj. 40 % a vliv psychického postižení na celkový zdravotní stav zvyšoval tuto hodnotu na 50 %. Městský soud v Praze nepokládal za významný rozdíl v hodnocení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a zdůraznil, že pro posouzení věci je rozhodující především shodný závěr obou komisí o zařazení stěžovatelova postižení pod kapitolu XV., oddíl E, položka 3, písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., jakož i z toho vyplývající závěr o zániku plné invalidity stěžovatele.

K odvolání stěžovatele zrušil Vrchní soud v Praze napadený rozsudek Městského soudu v Praze usnesením ze dne 7. 2. 2002, č. j. 2 Cao 22/2001 – 71 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Vzdor tomu, že se obě posudkové komise shodly v závěru o rozhodujícím zdravotním postižení stěžovatele a v závěru o tom, že stěžovatel je pouze částečně invalidní (každá však s jinou mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti), nepokládal tehdejší odvolací soud tyto závěry za zcela přesvědčivé a v této souvislosti zdůraznil, že nelze pominout závěr slovenských posudkových orgánů, jimiž byl stěžovatel uznán plně invalidním a to rozhodnutím ze dne 20. 5. 1999. Uvedl, že i když se tak stalo podle § 29 zákona č. 100/1988 Sb., platného v České republice do 31. 12. 1995, neměl tento závěr zůstat posudkovými komisemi v Brně a Ostravě bez povšimnutí a především bez zaujetí stanoviska k názoru slovenských posudkových orgánů o neschopnosti navrhovatele vykonávat jakoukoliv soustavou výdělečnou činnost. V tomto závěru se totiž Sociální pojišťovna

Bratislava – okolí shodla s názory několika ošetřujících lékařů stěžovatele, a to především neurologa, dále pak psychiatra, chirurga a ortopeda. I když připustil, že uvedení lékaři nejsou povoláni k zaujímání závěrů o rozsahu pracovní schopnosti pacientů, připomněl, že nemohou být jejich opakovaná prohlášení pominuta pouhým konstatováním o jejich nekompetenčnosti k takovému závěru a posudková komise musí opačný svůj závěr přesvědčivě odůvodnit věcnou argumentací. To vše pak zejména za situace, kdy podle závěru Posudkové komise MPSV v Brně činí míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele 60 % a blíží se tudíž hranici plné invalidity (ta činí 66 %). Krom toho odvolací soud poukázal na nutnost vyhodnocení celé řady lékařských nálezů, které stěžovatel předložil při jednání odvolacího soudu, přičemž zejména nález klinické psycholožky ze dne 17. 10. 2000 svědčil o výrazném psychosyndromu, stejně jako psychiatrický nález ze dne 14. 11. 2000, a to do té míry, že narušuje samostatnost a mobilitu stěžovatele, takže nebylo možno vyloučit, že rozhodujícím zdravotním postižením stěžovatele se stalo onemocnění psychické. Všechny tyto skutečnosti vedly odvolací soud k závěru o potřebě doplnění dokazování dalším posudkem z oboru neurologie, psychiatrie a posudkového lékařství. Nicméně hlavním důvodem pro úvahu odvolacího soudu o potřebě dalšího dokazování v projednávané věci znaleckým posudkem (stěžovatelem opakovaně požadovaným) bylo respektování právního názoru Ústavního soudu ČR v jeho Nálezu sp. zn. II. ÚS 92/95, z něhož vyplývá, že takový důkaz lze v podobných hraničních případech stěží odepřít vzhledem k nutnosti zjištění skutečného stavu věci, které nemůže být omezeno pravomocí ministerstva podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. podávat posudky k tomu zřízenými komisemi pro účely přezkumného řízení soudního. Nelze jej odepřít též proto, že v souladu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 36 Listiny základních práv a svobod musí soudy dbát, aby jejich rozhodnutí byla nikoliv jen předepsanou, ale též akceptovatelnou spravedlností. Městskému soudu v Praze bylo proto uloženo, aby provedl stěžovatelem požadovaný důkaz znaleckým posudkem, nejlépe kolektivního znaleckého orgánu (ústavu).

Městský soud v Praze, řídě se pokynem soudu odvolacího, usnesením ze dne 10. 5. 2002, ustanovil k provedení znaleckého posudku katedru posudkového lékařství Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, se sídlem v Praze 10, Ruská 85. Uvedený znalecký kolektiv v obsáhlém znaleckém posudku ze dne 5. 3. 2004, po vyhodnocení veškeré lékařské dokumentace stěžovatele, a to jak sociálního zabezpečení v České republice, tak i dokumentace sociální pojišťovny Slovenské republiky, jakož i po prostudování obsáhlého soudního spisu a závěrů Posudkových komisí MPSV pracoviště v Brně a Ostravě, dovodil, že shodně se všemi výše uvedenými posudky, pokládá za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí (9. 8. 1999) onemocnění páteře, které je nutno z hlediska jeho charakteru a intenzity podřadit pod kapitolu XV., oddíl E, položka 3, písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. v platném znění, tj. jako degenerativní změny na páteři a ploténkách s trvalým těžkým postižením funkce více úseků páteře a často recidivujícími silnějšími, dlouhotrvajícími dráždivými projevy nervů a svalů, těžkou staticko-dynamickou insuficiencí, výraznou poruchou svalového korzetu a podstatným snížením celkové výkonnosti organismu, u něhož míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je dána rozpětím 40 – 50 %. U stěžovatele jde o postižení středně těžké až těžké, které lze hodnotit na dolní hranici uvedeného rozpětí, avšak s ohledem na frustní monoparézu levé dolní končetiny a předchozí pracovní činnost stěžovatele (zámečník kolejových konstrukcí) odpovídá dopad všech faktorů horní hranici procentního rozmezí, tj. 50 %. Znalecký kolektiv jednoznačně vyloučil, že by rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu v době rozhodné byl u stěžovatele diagnostikovaný organický psychosyndrom středně těžký. Uvážil, že ten by byl hodnotitelným podle kapitoly XV., položka 1, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1994

Sb. (kam patří organické duševní poruchy, poruchy intelektu, emotivity, efektivy různé etiologie středně těžké s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti 20 – 40 %). U stěžovatele dle odborných nálezů psychiatra a psychologa by bylo možno hodnotit jeho stav maximálně středem procentního rozmezí, tj. 30 %. Pokud je v některých nálezech popisována těžká neurotická poruchy jako reakce na sociální situaci, je možné posoudit ji dle kapitoly V., položka 5, písm. c) přílohy č. 2 téže vyhlášky jako těžké neurotické a somatomorfní poruchy, s mírou poklesu ze zde stanoveného rozpětí (25 – 40 %) v hodnotě, která by nepřesáhla 30 %. Toto onemocnění, stejně jako další na celkovém nepříznivém zdravotním stavu se podílející choroby, jako je počínající postižení kyčelních a kolenních kloubů maximálně I. stupně, vředová choroba, která je mnoho let bez exacerbace, a diabetes mellitus kompenzovaný dietou, zvyšují celkový pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele na 60 %. Znalecký kolektiv na otázky soudu odpověděl tak, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované odpovídal zdravotní stav stěžovatele částečné invaliditě, jak bylo již určeno třemi posudky posudkových komisí MPSV v Brně a Ostravě. Posouzení slovenskými posudkovými lékaři (podle něhož je stěžovatel plně invalidní podle § 29 zákona č. 100/1988 Sb.) označil znalecký kolektiv za nadhodnocené. Zdravotní stav byl k rozhodnému datu stabilizovaný, postižení páteře nebylo natolik závažné, aby odůvodnilo další trvání plné invalidity. Vzhledem k odlišným právním normám nemají závěry slovenských posudkových orgánů dopad na výsledné posouzení zdravotního stavu v České republice, jsou pouze jedním z podkladů pro takové posouzení. Ke stěžovatelem nově doloženým lékařským nálezům znalecký kolektiv uvážil, že postižení páteře je i nadále stabilizované bez výraznější progresse, dochází k pomalé progresi postižení kloubů, což lze předpokládat s přibývajícím věkem u každého člověka, u stěžovatele je zhoršení potencováno i vadným stereotypem chůze a držení těla. Po interní stránce je i nadále postižení jater lehké bez laboratorních projevů, diabetes je kompenzovaný, v červnu 2002 došlo k exacerbaci vředové choroby a byla zjištěna hiátová hernie, obojí však není v daném sporu posudkově významné. Podstatné jsou nálezy psychiatrické a psychologické, kde i po datu rozhodném pro posouzení, je uváděno maximálně středně těžké postižení, posléze s pomalou progresí. V žádném případě však psychické onemocnění nebylo k datu 9. 8. 1999 rozhodující invalidizující příčinou a neodůvodňovalo přiznání plné invalidity. Stěžovatel se léčil pouze ambulantně s malými dávkami sedativ a léky zlepšujícími činnost mozku. Ke určitému zhoršení stavu došlo až v roce 2001, kdy byl hospitalizován v psychiatrické léčebně, od té doby se léčí jen ambulantně a vyšetření v roce 2002 bylo provedeno jen pro posudkové účely. Nadále však nelze vyloučit další progresi organického poškození mozku.

Městský soud v Praze vzal uvedený posudek za podklad pro svá skutková zjištění i právní posouzení věci a se závěry v něm uvedenými se ztotožnil. Zdůraznil, že znalecký kolektiv se shodl v závěru s oběma posudkovými komisemi (v Brně a Ostravě), že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí byl stěžovatel pouze částečně invalidní podle § 44 odst. 1 a nikoliv plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Soud tudíž nepochyboval o správnosti závěru znaleckého posudku, neboť ten vycházel z celkové zdravotní dokumentace stěžovatele doložené výsledky funkčních vyšetření a vzal v úvahu i další vývoj stěžovatelova onemocnění od doby rozhodné, tj. po datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Zdůraznil, že zdravotní stav stěžovatele doložený novými lékařskými zprávami by bylo možno hodnotit pro nárok na plný invalidní důchod pouze poté, pokud by nově stěžovatel požádal o přiznání plného invalidního důchodu. V tomto řízení je však nutno podle § 75 s. ř. s. vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K tomuto datu bylo bezpečně zjištěno, že stěžovatel byl pouze částečně invalidní a že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel ze správně

zjištěného skutkového stavu věci; proto byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včas „odvolání“, které Městský soud v Praze vyhodnotil jako kasační stížnost. Protože kasační stížnost neměla potřebné náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s. (stěžovatel v ní jen obecně vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím soudu), vyzval jej soud k doplnění kasační stížnosti s poučením o jejich náležitostech. K žádosti stěžovatele, mu po ověření splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků, ustanovil usnesením ze dne 30. 6. 2004 zástupkyni pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Helenu Teissingovou, advokátku, se sídlem v Praze 8, Křížíkova 1. V doplňku kasační stížnosti ze dne 20. 12. 2004 nesouhlasí stěžovatel se závěrem Městského soudu v Praze o úplnosti a přesvědčivosti znaleckého posudku kolektivního orgánu. Má za to, že jeho zdravotní stav nebyl posouzen řádně, zejména nebylo přihlédnuto ke stanovisku PKSZ Sociální pojišťovny – pobočky v Bratislavě, ze dne 20. 5. 1999, která uznala stěžovatele plně invalidním. Stěžovatel připouští, že závěry slovenských orgánů nejsou pro rozhodování na území České republiky závazné, ale připomíná, že v rámci obou přezkumných řízení byl přešetřován zdravotní stav jediné osoby a lze tudíž přinejmenším vyslovit podiv nad tím, že závěry lékařů se tak výrazně liší. Přitom zdravotní stav je zkoumán ze stejných hledisek a pro stejný účel. O tom, že jeho zdravotní stav nebyl dobrý ani v rozhodné době, svědčí i to, že v bezprostředně následujících letech lékařské zprávy ošetřujících lékařů ze Slovenské republiky shodně konstatují trvalou neschopnost stěžovatele k jakékoliv soustavné práci. Tento stav se nadále zhoršuje. Nemůže proto souhlasit se závěry posudku ze dne 5. 3. 2004 a je přesvědčen, že na jeho straně jsou dány důvody pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., a proto navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Česká správa sociálního zabezpečení ve svém písemném vyjádření ze dne 6. 1. 2005 uvedla, že proti dosavadnímu způsobu řízení nemá námitek a ztotožňuje se s právním názorem soudu vysloveným v napadeném rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá se jí rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou ustanovenou soudem.

V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Tvrzené pochybení v řízení před žalovaným správním orgánem, pro něž měl Městský soud v Praze napadené rozhodnutí o odnětí plného invalidního důchodu stěžovateli zrušit, však Nejvyšší správní soud neshledal.

Nutno připomenout, že stěžovateli, který žil a pracoval do roku 1994 na území České republiky, byl předchozím rozhodnutím žalované přiznán od 19. 7. 1992 invalidní důchod (plný), který mu byl odňat rozhodnutím žalované ze dne 9. 8. 1999 od 1. 9. 1999, na základě posudku lékaře OSSZ Vyškov ze dne 16. 7. 1999, jímž byl stěžovatel uznán pouze částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť jeho zdravotní stav se stabilizoval (od roku 1995 nevyžadoval nemocniční léčbu) a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl hodnocen na 55 %. Lékař uvedené Okresní správy sociálního zabezpečení vycházel při svém rozhodování ze zdravotní dokumentace stěžovatele i nově předložených lékařských nálezů. Jestliže pak Česká správa sociálního zabezpečení ve svém rozhodnutí vycházela z posudku podaného posudkovým lékařem uvedené správy sociálního zabezpečení, nelze na její rozhodnutí nahlížet jako na takové, jež by nemělo oporu ve spise ve smyslu požadavku § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jde o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem a takové rozhodnutí je závislé především na odborném lékařském posouzení. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění posuzují zdravotní stav pojištěnce a jím dochovanou pracovní schopnost (plnou nebo částečnou invaliditu), vyjádřenou mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti (blíže vyhláška č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění) právě lékaři příslušných okresních správ sociálního zabezpečení. Takto žalovaná při svém rozhodování postupovala a důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., spočívající v tom, že správní orgán pro skutkovou podstatu, z níž vycházel, neměl oporu ve spisech, nelze ve věci týkající se dávky důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem přisvědčit. Opakovaně takto bylo již zdejší soudem judikováno např. v rozsudku 5 Ads 15/2003 (č. 176/2004 Sb. NSS), či v rozsudku 5 Ads 33/2003 (č. 72/2004 Sb. NSS). Stěžovatelem tvrzená vada řízení před správním orgánem tudíž nebyla zjištěna ani Nejvyšším správním soudem.

I když to stěžovatel ve své kasační stížnosti výslovně neuvádí, lze z jejího obsahu dovodit, že se dovolává též důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pokud tento soud dospěl k závěru, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu nebyl stěžovatel plně invalidní podle § 39 odst. 1 s. ř. s., ale byl již toliko částečně invalidní podle § 44 odst. 1 téhož zákona. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se Městský soud v Praze nedopustil ani takového pochybení.

Již ve zrušovacím usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 2. 2002, č. j. 2 Cao 22/2001 – 71, byl zdůrazněn význam posudků posudkových komisí MPSV ČR (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.) pro přezkumné řízení soudní ve věcech důchodového pojištění, v nichž je předmětem nároku dávka důchodového pojištění podmíněná nepříznivým zdravotním stavem. Protože však v soudem vyžádaných posudcích dvou posudkových komisí byly určité, byť dílčí, rozdíly v hodnocení zdravotního stavu stěžovatele a jeho dopadu na schopnost soustavné výdělečné činnosti a zejména v nich nebylo zaujato stanovisko k závěru posudkových orgánů slovenských, které pokládaly stěžovatele za plně invalidního podle § 29 zákona č. 100/1988 Sb., dospěl tehdejší odvolací soud k závěru o potřebě doplnění dokazování dalším znaleckým posudkem z oboru neurologie, psychiatrie a posudkového lékařství, jehož se stěžovatel opakovaně dovolával. Tímto důkazem je výše již podrobně konstatovaný znalecký posudek znaleckého kolektivu na nejvyšší odborné úrovni – katedry

posudkového lékařství Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví v Praze 10, z něhož Městský soud v Praze při svém dalším rozhodování vycházel. I podle názoru Nejvyššího správního soudu se tímto posudkem podařilo odstranit veškeré pochybnosti o vlivu zdravotního stavu stěžovatele na míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Znalecký kolektiv se shodl s posudkovými komisemi MPSV ČR se sídlem v Brně a Ostravě v závěru o částečné invaliditě stěžovatele (s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozsahu 60 %) a vypořádal se též s jiným závěrem posudkových orgánů slovenských, které hodnotily zdravotní stav stěžovatele jako plnou invaliditu. Znalecký kolektiv uvedl, že toto posouzení lze považovat za nadhodnocené, neboť zdravotní stav stěžovatele byl k rozhodnému datu stabilizovaný, postižení páteře nebylo natolik závažné, aby odůvodnilo další trvání plné invalidity. Navíc připomněl, že je nutno vzít v úvahu odlišnost právních norem, podle nichž posudkové orgány v obou státech postupují, takže závěry slovenských posudkových orgánů nemohou mít dopad na posouzení zdravotního stavu v České republice. Nejvyšší správní soud má za to, že znalecký kolektiv se náležitě vypořádal se všemi v řízení řešenými otázkami. O správnosti a úplnosti souhrnné klinické diagnózy stěžovatelova onemocnění nelze mít žádných pochyb. Přesvědčivě bylo též zdůvodněno i určení dominantního zdravotního postižení stěžovatele, tedy toho, které je rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a jeho podřazení pod kapitolu XV., oddíl E, položka 3, písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Znalecký kolektiv též zdůvodnil, proč u stěžovatele jde o postižení odpovídající horní hranici v položce uvedeného rozpětí a jaký vliv na celkovou míru schopnosti soustavné výdělečné činnosti mají další v diagnostickém souhrnu podchycené choroby. Bylo tak bezpečně zjištěno, že uvedený pokles nedosáhl nejméně 66 % potřebných podle zákona o důchodovém pojištění pro plnou invaliditu a Nejvyšší správní soud se tudíž ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že žalovaná nepochybila, pokud stěžovateli plný invalidní důchod odňala.

Kasační stížnost nebyla tudíž shledána důvodnou ani z hlediska ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože stěžovatel neměl v tomto řízení úspěch, žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla k jeho žádosti ustanovena Městským soudem v Praze k ochraně jeho zájmů v řízení o kasační stížnosti advokátka JUDr. Helena Teissingová, se sídlem Praha 8, Křížíkova 1. Hotové výdaje a odměnu advokáta za zastupování platí stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Podle obsahu spisu náleží ustanovené advokátce odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 975 Kč, tedy ve výši, v níž odměnu účtovala dne 1. 8. 2005. Celková částka sestává z odměny za tři úkony po 250 Kč (převzetí zastoupení, studium spisu, sepis odůvodnění kasační stížnosti) podle §§ 7, 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), f), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., k čemuž je nutno přiznat režijní paušál 3 x 75 Kč. V průběhu řízení bylo však zjištěno, že advokátka JUDr. Helena Teissingová dne 18. 12. 2005 zemřela. Česká advokátní komora ještě v době její nemoci ustanovila její zástupkyní podle § 27 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů Mgr. Bohdanu Hejdukovou, neboť u JUDr. Teissingové byla dána ze zdravotních důvodů překážka výkonu advokacie. Podle § 27 odst. 2 uvedeného zákona, nedohodne-li se zástupce advokáta určený komorou s klientem do jednoho měsíce ode dne vyrozumění o zastupování jinak, nebo neučiní-li jiné

opatření v téže lhůtě, přecházejí na zástupce ve vztahu ke klientovi práva a povinnosti zastupovaného advokáta, což platí i v případě, kdy byl vztah mezi klientem a advokátem založen ustanovením podle zvláštních předpisů, tedy i ustanovením soudem, jak je tomu v dané věci. Advokátní komora tento přechod práv a povinností na žádost zástupce osvědčí. Advokátka Mgr. Bohdana Hejduková požádala soud přípisem doručeným soudu 21. 11. 2005 o poskytnutí lhůty k vyjádření o dalším zastupování klienta, přičemž v uvedené lhůtě nedala najevo, že by se ve smyslu § 27 odst. 1 citovaného zákona dohodla s klientem jinak. Přešla na ni tudíž ve vztahu ke klientovi práva a povinnosti původní zástupkyně. Zastupovalo-li účastníka v řízení postupně více advokátů, je platebním místem ten advokát, který účastníka zastupoval jako poslední. Proto přiznaná odměna bude soudem vyplacena Mgr. Bohdaně Hejdukové. Náleží jí též odměna za 1 úkon v této věci (příprava a převzetí zastoupení) podle §§ 7, 9 odst. 2. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a náhrada hotových výdajů (režijní paušál) ve výši 75 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu